

N:o 2.

Ank. till Riksd. Kansli d. 16 Febr. 1869, kl. 6 e. m.

*Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 5) Utlåtande N:o 1,
i anledning af väckta motioner angående ändringar i
Kongl. Maj:ts nådiga Jagtstadga af den 21 Oktober 1864
med afseende å jagt efter elg.*

I berörda hänseende hafva inom Andra Kammaren tvänne särskilda motioner afgifvits, nemligen:

1:o (N:o 116) af Herr *Anders Andersson* från Göteborgs län, som föreslagit, »att Riksdagen måtte besluta ingå till Kongl. Maj:t med en underdånig skrifvelse derom, att Kongl. Maj:t täcktes, för elgdjurens skydd och förkofring, utfärda ett förbud för all elgjagt i mellersta och södra Sverige under en tid af fem år;» och

2:o (N:o 110) af Herr *P. Engman*, som, med hänsyn till den större lättheten för jägaren att under förra hälften af den nu för jagt efter elg tillåtna tiden ej mindre döda elgkalfvarne än deras mödrar, påyrkat, »det Riksdagen för sin del beslutar den ändring uti 12 § af Kongl. Maj:ts nådiga Jagtstadga af den 21 Oktober 1864, att jagt efter elg må vara förbjuden från och med den 1 November till och med den 10 September, åtminstone uti de fyra nordligaste länen i riket.»

Efter de upplysningar Utskottet inhemtat, synes elgarnes antal å flera orter i mellersta och södra delarne af riket under de sednare tio åren snarare hafva ökats än minskats. Vid detta förhållande skulle dessa djurs fullkomliga fredlysning för flera år samt i följd deraf ökade antal utan

tvifvel komma att gifva skäligen anledning till klagan öfver af dem å mindre sådesfält oftare orsakad skada. Då denna följd af den äskade fredlysnin-gen icke af Utskottet kunnat förbises, samt då Bohuslän, såsom hvarje annan ort af riket är i tillfälle att, med stöd af sista momentet i § 12 af nu gällande jagtstadga, direkte hos Kongl. Maj:t göra framställning om de ändringar i samma stadga, hvilka för jagtens förkofran i nämnda län kunna anses behöfliga, så får Utskottet föreslå,

att Herr Anders Anderssons ifrågavarande motion icke måtte till någon Kammarens åtgärd föranleda.

Beträffande åter Herr Engmans motion om någon ändring uti den för jagt efter elg nu tillåtna tiden, synes densamma förtjent af uppmärksamhet. På sätt motionären uppgifvit, blifva under Augusti månad ej mindre de då ännu späda elgkalfvarne än elgkorna ett lätt rof för jägaren. Kalfven har då oftast icke ännu tillräckliga krafter att undgå förföljelsen, och kon hindras, dels af omsorg för sitt foster, dels ock af den ofta under nämnda månad ännu rådande starka värmen, att röra sig med tillräcklig frihet för att icke blifva jägarens byte. Med September månad inträder ett annat förhållande. Elgkon och dess calf äro, äfven om de under jagt på en gång uppstötas, mera oberoende af hvarandra, hvarföre den enas fällande icke längre blifver ett vilkor för den andras. Men om Utskottet äfven så tillvida delar motionärens åsigter, kan det dock ej förorda den efter elg tillåtna jagttidens utsträckning till Oktober månad. Under denna faller månet år snö i rikets nordliga provinser, och så ofta detta inträffade, skulle jagten efter elgarne, genom lättheten att dem uppspåra och förfölja, lätt leda till deras fullkomliga utrotning. En månads tillåten tid för jagt efter elg hvarje år är dessutom fullt tillräcklig att lemna egare till marken, der dessa djur förekomma, all den afkomst af denna jagt, som deraf skäligen kan påräknas. På dessa skäl får Utskottet värdsamt hemställa,

det Riksdagen måtte besluta att i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att den tillåtna jagttiden efter elg måtte inskränkas till en månad, eller från och med den 1 September till den 1 Oktober.

Stockholm den 16 Februari 1869.

På Utskottets vägnar:

Gust. E. Widell.
